

ภาพรัก เชลยเดือน

โชคชะตาพาเธอไปสู่ภพที่แตกต่าง
และชักนำให้พานพบ 'เจ้าของหัวใจ'

พักบ่วง

ดวงตะวันฉายแสงส่องประกายระยิบระยับกับผืนทรายสีทองอันกว้างใหญ่ไพศาล ถึงแม้รอบด้านจะมีภูเขาตั้งตระหง่านอยู่บ้างประปราย แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยลดทอนความร้อนจากแสงอาทิตย์ลงเลยสักกนิต หญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวขาชาวดีนโครซัดไซเซด้วยความอ่อนล้า ลำคอแห้งผาก และรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่รวรินของตัวเอง บาดแผลตามร่างกายทำให้เธอรู้สึกปวดแสบปวดร้อนเมื่อถูกแผดเผาด้วยเปลวแดด ขาของเธอแทบไม่มีแรงจะก้าว... ดวงตาอันหนักอึ้งมองเห็นเพียงแสงอาทิตย์ที่เด่นเร่า ๆ อยู่บนพื้นทราย หูของเธอได้ยินแค่เสียงลมอันอื้ออึงและเสียงฝีเท้าของอาซาสีน้ำตาลเข้มที่เดินเหยาะ ๆ อยู่เบื้องหน้า ข้อมือเล็ก ๆ ที่ควรค่าแก่การทะนุถนอมถูกมัดด้วยเชือกเส้นหนาจากชายหนุ่มในชุดจีนโบราณที่คุมบังเหียนอยู่บนหลังม้า

“น้ำ...ขอน้ำหน่อย” เสียงแผ่วของหญิงสาวไม่ได้ช่วยให้ชายหนุ่มเกิดความเวทนาเธอเลยสักกนิต จนในที่สุดเธอก็หมดสติและล้มพุงลงกับพื้น ความตึงของเชือกส่งแรงดึงให้ร่างของหญิงสาวถูกลากไปบนพื้นทราย ก่อนที่สติจะคืนกลับมาอีกครั้งเมื่อใบหน้าของเธอเปียกชุ่มไปด้วยน้ำที่กำลังตกกระทปลงมาอย่างต่อเนื่อง

แปะ...แปะ...แปะ...

เปลือกตาของเธอเปิดขึ้นช้าๆ เผชิญกับสายน้ำที่ขายนุ่มในชุดจีนโบราณ กำลังเทออกมาจากถุงหนังสัตว์แบน ๆ เพื่อราดลงบนหน้าของหญิงสาวอย่างไร้ความรู้สึก เธออดจะนึกตำหนิในใจไม่ได้ว่าเธอใจร้ายมากที่ไม่ยอมให้เธอดื่มน้ำสักหยด แต่กลับเอามาราดเธอเล่นทั้งหมดแบบนี้

“แค่นี้พอรีไปแล้ว”

น้ำเสียงอันแข็งกระด้างทำให้หญิงสาวรับรู้ได้ถึงความสะใจของชายตรงหน้า ถึงแม้เธอจะมองเห็นแววตาของชายหนุ่มไม่ชัดเจน เพราะผ้าสีดำแบบโปร่งที่ห้อยยาวลงมาจนถึงสันจมูกจากหมวกฟางปลายแหลมของชาวจีนโบราณอำพรางอยู่ แต่เธอก็พอประเมินได้ว่าแววตาคู่นั้นคงเย็นชามาก

“คน...เถื่อน!” เธอตอบว่าเขาเบาๆ อย่างเข้มแข็ง ถึงแม้ว่าลำคอจะแห้งผาก จนแทบจะไม่มีแรงเปล่งเสียงแล้วก็ตาม ทว่าไม่ทันขาดคำ มืออันแข็งแกร่งก็บีบปากเธอแน่นแล้วกระชากเธอให้ลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากับเขาใกล้ๆ จนเธอรู้สึกเจ็บไปหมด

“ฮะ...”

ทอดดาวสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยความตกใจก่อนจะพบว่าเธออยู่บนที่นอนอันแสนนุ่มในบ้านของตัวเอง ร่างกายของเธอยังปกติดีทุกอย่าง ชุดนอนที่เธอสวมใส่อยู่ นี่ก็เป็นหลักฐานได้ดีว่าความรู้สึกเมื่อครู่เป็นแค่ความฝัน แต่...

“ฝันอีกแล้วหรือ” หญิงสาวบ่นกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แต่ถึงแม้จะเป็นแค่ฝัน เธอก็กลับรู้สึกหนักใจไม่น้อย เพราะเธอฝันเห็นภาพเหตุการณ์คล้ายๆ กันแบบนี้มาเป็นเดือนแล้ว บางครั้งก็ฝันเห็นตัวเองถูกลากไปที่ถ้ำลึกลับในโอเอซิสกลางทะเลทรายถูกจับกดน้ำจนแทบขาดอากาศหายใจ แต่ผู้ชายในฝันคนนั้น... เธอกลับไม่เคยเห็นหน้าเขาอย่างเต็มตาเลยสักที

“ก็แค่ฝันนั่นแหละ”

‘ทอดดาว ประกายฝัน’ นักเขียนนวนิยายวัย 22 ที่มีผลงานมาแล้วกว่า 10 เรื่อง นิยายทุกเรื่องของเธอดังได้ได้รับความนิยมมากในกลุ่มผู้อ่าน แต่พักหลังๆ มานี้ ดันฉบับของเธอกลับถูกสำนักพิมพ์ปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่ามันซ้ำซากจำเจเกินไป ด้วยความที่ทอดดาวเป็นคนนอนหลับยาก เธอจึงคว้ายางยืดสีดำข้างๆ โคมไฟบริเวณหัวเตียงมารวบผมข้างหลังไว้เป็นขลุ่ยๆ อย่างไม่ประณีตเท่าไรนัก ก่อนจะ

ลูกไปเปิดโน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำงานทิ้งไว้ แล้วเดินไปล้างหน้าแปรงฟัน ไม่นานนักเธอก็กลับมา นั่งที่หน้าจอโน้ตบุ๊กพร้อมกับแก้วกาแฟ แม้ว่านี่จะเป็นเวลาตีสามก็ตาม

ทอดดาวเปิดโปรแกรมไมโครซอฟต์เวิร์ดเพื่อแต่งนิยายเรื่องใหม่ที่ บ.ก. ของเธอให้พล็อตมาเขียน ทว่าเพียงแค่วางมือลงไปบนคีย์บอร์ดเท่านั้น นักเขียนสาวก็กลับต้องนั่งงันไปเมื่อนึกไม่ออกว่าควรจะเริ่มต้นยังงี้

“เฮ้อ!” ทอดดาวถอนหายใจพลางเอนหลังพิงพนักนุ่ม ๆ ของเก้าอี้ ใจลอยไปถึงคำพูดของ บ.ก. เมื่อสองอาทิตย์ก่อนที่สำนักพิมพ์...

“ไฉ่มายก้อด!! นี่มันอะไรกันเนีย ถ้าหากความรักของเราไม่สามารถ
สมหวังในชาตินี้ ชาติหน้าเราก็ขอเกิดมาเคียงคู่ ถ้าหากคุณเกิดเป็นนก ผมก็จะเกิดเป็นควาย ถ้าหากคุณเกิดเป็นปลา ผมก็จะขอเกิดเป็นลูกอี๊ด มาริสา... คุณคือผู้หญิงที่ผมรักสุดดวงใจ ตราบชั่วฟ้าดินสลาย จักรพงษ์จุมนพิตมือหญิงสาวที่ตอนนี้อยู่บนเตียงขาวเพราะฤทธิ์จากการร้องไห้ ก่อนที่ชายหนุ่มจะตัดสินใจวิ่งไปให้รถชนตาย... คุณทอดดาว!!!” ชายร่างสูงใหญ่ขึ้นเสียงสูงพลางฟาดต้นฉบับลงบนโต๊ะทำงาน เล่นเอาชะงูญสาวสะดุ้ง “นี่มัน พ.ศ. 2552 แล้วนะครับ ไม่ใช่สมัยบ้านทรายแก้ว หรือว่าไฉ่เขียนกับอีแหม คุณเขียนมาได้ยังไงครับ เขียนมาได้ยังไง !!!”

“ก็ดาวคิดว่ามันน่าประทับใจนี่คะ พระเอกรักนางเอกมากถึงขนาดยอมตาย คนอ่านต้องน้ำตาท่วมตอนอ่านแน่ ๆ”

“น้ำเน่าท่วมคลองมากกว่านะสิ”

“...”

“ผมว่าคุณน่าจะพักสมอง หาอะไรที่แปลกใหม่ หรือไม่กี่ดูหนังสมัยใหม่บ้างนะ อย่างเช่นเรื่องนรกเบี่ยงที่พระเอกเลว ๆ นะ เคยดูริเปล่า สมัยนั้นมันต้องอย่างนั้นสิ พระเอกแสนดีแบบในนิยายของคุณเนีย มันโบราณแล้ว”

“แต่ดาว...”

“เอ็งนี่ะ คุณเองก็มีฝีมืออยู่มาก แฟนคลับก็ตั้งหน้าตั้งตารออ่านผลงานของคุณอยู่เยอะ เพียงแต่ต้นฉบับของคุณในตอนนี้นั้นซ้ำซากจำเจเกินไปเท่านั้นเอง ยอดขายก็เลยลดลงกว่าเมื่อก่อน เพราะแฟน ๆ ไม่ได้รออ่านนิยายที่พระเอกทุกเรื่องบุคลิกแบบเดียวกันไปหมด ถึงแม้การที่พระเอกเสียสละทุกอย่างจะเป็นเรื่องที่ซาบซึ้งมาก...” ลากเสียงประชดประชันสุดฤทธิ์ “...แต่คุณต้องเข้าใจด้วยว่าการ

เอาชายหนุ่มในอุดมคติของตัวเองมาเป็นต้นแบบพระเอกนิยายทุกเรื่องมันเป็นไปได้” บรรณาธิการหนุ่มถอนหายใจ

“ดังนั้น... ผมจะให้พล็อตคุณไปลองเขียนดีกว่า เป็นแนวทะเลทราย พระเอกเป็นโจรใจดี ปล้นฆ่า ซาดีสม์ เกือบ ตบจูบ...”

“พระเอกแบบนี้ใครมันจะไปรักลง” นักเขียนสาวบ่นกับตัวเองพลางถอนหายใจออกมาอีกครั้งเมื่อนึกไปถึงพล็อตที่บรรณาธิการของเธอแนะนำให้สำหรับเธอแล้ว...พระเอกนิยายจะต้องเป็นเหมือนเจ้าชายในฝัน สุภาพบุรุษ อ่อนโยน และแสนดี

ดังนั้นสองอาทิตย์กว่าผ่านไปแล้ว เธอยังเริ่มต้นเขียนไม่ได้เลยสักตัว

“ว่าแต่... ทะเลทรายเหรอ? เกิดมายังไม่เคยไปเลยจะไปเขียนได้ยังไง”

ทอดาวตัดสินใจพับไฟล์งานที่วางแปลาลงมาไว้ด้านล่างแล้วกดไอคอนรูปตัวอีสี่ฟ้าเพื่อเข้าไปท่องโลกอินเทอร์เน็ต แน่ใจว่าเว็บไซต์ที่เธอเลือกคือกูเกิลดอตคอม เว็บไซต์ที่มีข้อมูลทุกอย่างให้เลือกสรร (ถ้าคุณหาเจอ) หญิงสาวพิมพ์คีย์เวิร์ดคำว่า ‘ทะเลทราย’ ลงไป เพียงแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้น เว็บไซต์เกี่ยวกับทะเลทรายก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าเป็นพันๆ เว็บ

ด้วยความที่ทอดาวไม่รู้ว่าจะเข้าเว็บไหนก่อนดี เธอจึงตัดสินใจคลิกเข้าไปมั่วๆ ไม่นานนักภาพทะเลทรายไม่รู้กี่ภาพต่อกี่ภาพก็ปรากฏขึ้นบนจอโน้ตบุ๊กตรงหน้า นิ้วเรียวเลื่อนสกรอลลึกลงบนเมาส์ช้าๆ เพื่อดูภาพพวกนั้นไปเรื่อยๆ กระทั่งไปสะดุดตาอยู่กับภาพภาพหนึ่งที่แสงตะวันฉาบลงบนพื้นทรายเกิดเป็นประกายระยิบระยับนำหลงใหล ภูเขาน้อยใหญ่ตั้งเรียงรายกันอยู่ประปราย...ไกลออกไปจนสุดลูกหูลูกตา

ทอดาวรู้สึกเหมือนถูกมนต์สะกดไม่ให้ละสายตาจากภาพตรงหน้า รู้สึกคุ้นเคย ผูกพัน คล้ายกับเคยไปเหยียบที่นั่นมาก่อน...

‘ในความฝัน’

หญิงสาวลดระดับสายตาลงเพื่ออ่านตัวอักษรที่เขียนบอกสถานที่ของภาพบริเวณด้านล่าง...

“ทะเลทรายโกบีเหรอ...”

ภายในร้านกาแฟบนห้างสรรพสินค้าชื่อดังแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพฯ ทอดดาวกับเพื่อนรัก ‘เดือนแรม สินธุพัฒน์’ มัคคุเทศก์สาวที่เรียนจบมาจากคณะเดียวกันกับเธอกำลังนั่งคุยกันเรื่อยเปื่อยตามประสาผู้หญิง

“ฉันว่าบางทีแกก็ควรจะพักสมอง แล้วตามหาแรงบันดาลใจในการเขียนซะก่อนนะ” เดือนแรมเสนอไอเดียเมื่อทอดดาวเล่าให้ฟังถึงเรื่องที่ บ.ก. ของเธอ บอกให้เธอเปลี่ยนแนว

“แรงบันดาลใจเหรอ?”

“ใช่ แรงบันดาลใจ” เดือนแรมเว้นจังหวะให้ทอดดาวคิดตาม “การที่แกเขียนไม่ออก ก็แปลว่าแกไม่มีแรงบันดาลใจไม่ใช่ไร้ง”

“แต่นั้นเพราะฉันไม่คิดว่านางเอกจะไปรักกับชายโหด หรือว่าพวกโจรที่ทำตัวป่าเถื่อน ซาดีสม์ อะอะอะไรก็จุบ ๆ ๆ ต่างหาก ผู้ชายอย่างนั้นเหมาะที่จะเป็นพระเอกตรงไหน”

“ฉันว่าชายโหดเป็นผู้ชายที่น่าค้นหาจะตายไป สมัยนี้มันหมดยุคของชายกลางแล้วนะดาว”

“ถ้าฉันคงจะหาแรงบันดาลใจไม่ได้หรอก” ทอดดาวถอนหายใจเมื่อเธอ

ยังมองไม่เห็นความน่าค้นหาของพระเอกนิยายประเภทนั้น

“นี่ๆ แกเคยเล่าให้ฉันฟังว่า หมูนี้แกชอบฝันถึงทะเลทรายบ่อยๆ ไม่ใช่หรือ”

“แล้วไงล่ะ”

“นั่นแหละ แรงบันดาลใจของแก ผู้ชายในฝันคนนั้นไง”

“ยี้!” ทอดาวมีสีหน้าขลุ่ยอย่างเห็นได้ชัด “แกจะให้ฉันเขียนให้ผู้ชายใจแคบที่ไม่ให้ฉันกินน้ำสักหยด แต่เอามาสาธิตให้น้ำฉัน เป็นพระเอกนิยายเนี่ยนะ!”

“ก็ตรงกับคอนเซ็ปต์ที่ บ.ก. แกให้เขียนเป๊ะๆ เลยไม่ใช่หรือ พระเอกชาติสมโหด โหด เกือบ โคตรเลย”

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก ฉันรับไม่ได้”

“เฮ้อ...ฉันเอางี้” เดือนแรมจนปัญญา “ฉันว่าแกพักเรื่องพระเอกไว้ก่อน แล้วไปตามหาแรงบันดาลใจให้เจอ”

“แล้วไฉ่แรงบันดาลใจที่แกว่ามันอยู่ไหนล่ะ”

“ทะเลทรายไงยะ”

“ฮะ!”

“ก็แกจะเขียนนิยายเกี่ยวกับทะเลทราย ถ้าแกไม่รู้จักทะเลทรายมากพอ แกจะเขียนออกมาได้ยังไง”

“ก็จริงนะเนะ” ทอดาวเริ่มคิดตามที่เดือนแรมพูด ขณะที่มดคุเทศก์สาวหยิบโบรชัวร์ของกรุ๊ปทัวร์แห่งหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะด้านหน้าทอดาวด้วยท่าทางภูมิใจนำเสนอสุด ๆ

“นี่เป็นแพ็คเกจใหม่ล่าสุดของบริษัทฉัน ทัวร์มองโกเลีย 5 วัน 4 คืนในราคาสุดคุ้ม 51,900 บาท แต่โปรโมชันพิเศษ ซื้อวันนี้ลดทันที 5,000 บาท และสำหรับลูกค้าวีไอพีอย่างแก ฉันลดให้ได้อีก 5,000 เพราะฉะนั้นก็เหลือ 41,900 บาท สนใจมั๊ยเพื่อนเลิฟ” เดือนแรมยิ้มยิงฟันในขณะที่ทอดาวก็เริ่มจะเข้าใจจุดประสงค์ของเพื่อน

“ตกลงคือแกจะขายแพ็คเกจทัวร์?”

“ก็แหม... มันสุดคุ้มเลยนะ ฉันได้ลูกค้า แกได้แรงบันดาลใจ ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกสองตัว รับรองว่าฉันจะพาแกตามหาแรงบันดาลใจให้เจอภายใน 5 วันเลย เพราะแพ็คเกจนี้มีลุยทะเลทรายโกบีด้วย”

“ทะเลทรายโกบีเหรอ?” นักเขียนสาวทำหน้าฉงนก่อนจะนึกไปถึงภาพในอินเทอร์เน็ตเมื่อคืน

“ทำไมเหรอ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร” ทอดาวปฏิเสธรพลางนึกในใจ ‘คงไม่ใช่โชคชะตาหรอกมัง’

“แล้วตกลงแจะจะไปไม่ไป”

“ไปสิ แกลดแกลกแจกแถมชะขนาดนี้ฉันจะไม่ไปได้อย่างไร”

“คุณตัดสินใจถูกต้องแล้วที่ใช้บริการกรุ๊ปทัวร์ของเราค่ะ” เตือนแรมกล่าว
สโลแกนของบริษัทอย่างว่าเรังพลางก้มลงหยิบเอกสารการจองแพ็คเกจทัวร์ใน
กระเป๋าทอดาวออกมา ขณะที่ทอดาวถอนหายใจพร้อมกับมองหน้าเพื่อนสนิทที่ตอนนี้อยู่
ยิ้มให้เธออย่างจริงใจที่สุด ถึงแม้การไปเที่ยวในครั้งนี้เธออาจจะตามหาแรงบันดาลใจ
ไม่พบ แต่ไปพักผ่อนสมองซะบ้างก็คงจะดีเหมือนกัน

ปัง! ปัง! ปัง!

ชายหนุ่มร่างสูงวัยยี่สิบหกทูปประตูห้องในคอนโดฯ หูใจกลางเมือง
แห่งหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเจ้าของห้องไม่ยอมเปิดประตูให้ทันใจตน เขายก
มือขึ้นหมายจะทุบซ้ำอีก ทว่าหญิงสาวร่างสูงเพรียวในชุดคลุมอาบน้ำก็เปิด
ประตูออกมาเสียก่อน มือหนาที่ยกคางไว้จึงผลักไหล่ของเจ้าของห้องให้หลบ ก่อน
จะเดินเข้าไปแล้วนั่งลงบนเตียงอย่างหงุดหงิด

“ทำไมเปิดประตูช้านัก เธอก็รู้ไม่ใช่เหรอว่าฉันไม่ชอบรอนาน!” แววดาคม
จ้องมองเจ้าของห้องอย่างตำหนิ ขณะที่กึ่งกาญจน์พยายามข่มอารมณ์ของเธอ
เอาไว้แล้วบ่นหน้ายิ้ม ก่อนจะเดินมานั่งลงข้างๆ ชายหนุ่มอย่างใจเย็นเพื่อคลอเคลีย

“ก็กึ่งอาบน้ำอยู่นี่คะ” เธอพูดพลางลูบไล้แผ่นอกของ ‘ตะวันฉาย’ หลาน
ชายเพียงคนเดียวของนาย ‘ภาณุ พิภพเดชา’ นักธุรกิจเจ้าของโรงแรมชื่อดัง
อันดับต้นๆ ของประเทศที่เพิ่งถึงแก่กรรมไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อนด้วยโรคหัวใจ ส่วน
พ่อแม่ของตะวันฉายประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปตั้งแต่เมื่อ 12 ปีก่อน ดังนั้นเขา
จึงเป็นคนเดียวที่ควรจะได้รับการรดกทุกอย่างของตระกูลพิภพเดชาอย่างไม่ต้องสงสัย

“ตะวันฉายอย่าเพิ่งอารมณ์เสียไปเลยคะ วันนี้มันดีแท้ๆ”

“ดีบ้าดีบออะไรละ!” ตะวันฉายผลักมือของกึ่งกาญจน์ออกก่อนจะลุกขึ้น
ยืนอย่างหงุดหงิด ขณะที่หญิงสาวทำหน้าฉงน

“ก็วันนี้วันเปิดพินัยกรรมไม่ใช่หรือคะ?”

“ใช่!” เขาหันกลับมาตะคอก “แต่เธอรู้มั๊ยว่าคุณปู่ล้มละลายไม่บอกฉันสักคำ คุณหาสน์พิภพเดชากับโรงแรมภูธรนาครียึด! และไฉน...!” เขาพูดพลางชุลล่องไม้เท้า ๆ ที่ทำอยู่ในมือขึ้นมาให้กึ่งกาญจนดู “คือมรดกที่คุณปู่ทิ้งไว้ให้ฉัน!”

พูดจบตะวันตกายก็ระบายอารมณ์โดยการขว้างกล่องไม้เท้ากระแทกผนังห้องของหญิงสาวอย่างแรงจนมันเปิดออก ม้วนกระดาษที่อยู่ในนั้นตกลงลงบนพื้นพร้อมกับที่กึ่งกาญจนมีท่าทางอึ้ง ๆ เมื่อเห็น ‘มรดกชิ้นสุดท้าย’ ในกล่อง

“แปลว่าตอนนี้คุณไม่เหลืออะไรเลยงั้นหรือ!?”

“ก็ใช่ะสิ!” เขาหัวเสีย “ที่คุณปู่หัวใจวายตายก็เพราะว่าพิภพเดชาไม่เหลืออะไรยังงี้เล่า!”

“งั้นคุณก็รีบออกไปเลยนะ” กึ่งกาญจนออกปากไล่ทันควัน ส่วนตะวันตกายก็มีสีหน้าอึ้ง ๆ ไปเมื่อเห็นหญิงสาวมีท่าทางแข็งกร้าว แตกต่างจากก่อนหน้านี้ลิบลับ

“ในเมื่อคุณไม่ได้เป็นทายาทเจ้าของโรงแรมแล้ว ฉันก็ไม่ใช่เลขาฯ ส่วนตัวของคุณอีก และที่นี่...ไม่ต้อนรับทายาทเศรษฐีตกอับอย่างคุณ!”

“กึ่งกาญจน!” ตะวันฉายจ้องหน้าหญิงสาวอย่างโมโห “นี่คุณคิดจะเขี่ยผมออกไปจากชีวิตหรือ!? ง่ายไปหน่อยมั้ง!”

คอนโดฯ นี่เขาเป็นคนซื้อให้เธอ รถสปอร์ตรุ่นใหม่ล่าสุดเขาก็เป็นคนซื้อให้เธอ แล้วไหนจะเงินในบัญชีที่เขาโอนให้เธอมาไม่รู้เท่าไรนอกเหนือจากเงินเดือนอีกล่ะ

“เรื่องอะไรฉันจะอยู่พัวพันกับคุณให้เดือดร้อนไปด้วยล่ะ!”

ความเคียดแค้นทำให้ตะวันตกายผลักร่างของกึ่งกาญจนลงบนที่นอนสีชาวนุ่มแล้วลุกใช้ริมฝีปากบริเวณต้นคอของเธอ มือหนากระตุกสายที่ผูกเอวของชุดคลุมอาบน้ำออกอย่างแรง ก่อนจะกดแขนของหญิงสาวไว้ไม่ให้ขยับขึ้น ถึงแม้กึ่งกาญจนจะเป็นสาวที่รูปร่างสูงอวบอ้วนแต่เมื่อเทียบกับตะวันตกายแล้วเธอก็ดูตัวเล็กไปถนัดตา

กึ่งกาญจนพยายามดิ้นรนสุดกำลัง เพราะถึงแม้เธอกับตะวันตกายจะเคยมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งแบบนี้มานานแล้วกลับหลังคนในบริษัท แต่เธอก็แค่อยากจับเขาเท่านั้น ไม่มีเลยสักครั้งที่รู้สึก ‘รัก’ ตะวันฉายอย่างจริงจัง

“ไอ้บ้าตะวันตกาย! ปล่อยฉันนะ! ไอ้เศรษฐีตกอับ!”

ผัวะ!!

“กรี๊ดดดด!” กิ่งกาญจน์ร้องลั่นเมื่อถูกตะวันตกอย่างแรงจนเลือด
กบปาก “ปล่อยฉันนะ! ใจผู้ดีเถื่อน! ฉันขยะแขยงคนจนอย่างแก!”

แต่เธอต่อต้านเขาได้เพียงไม่นาน ร่างกายก็กลับมีปฏิกิริยาตอบสนองตาม
ความเคยชิน สองมือที่ผลักไสพลันกลายเป็นโอบรัด เรียวขาของหญิงสาวแยก
ออกรองรับอารมณ์ของชายหนุ่มที่ตอนนี้กำลังลุกเป็นไฟ...

ตะวันตกยิบปากหญิงสาวที่มีรอยเลือดเปรอะเปื้อนจากการถูกตบ
ในขณะที่เธอนอนน้ำตาซึมอยู่ภายใต้ดวงแขนของเขา หลังจากที่เขาระบายอารมณ์
กับเธอจนหน้าใจเมื่อครู

“ผู้หญิงอย่างเธออย่าคิดอวดดีกับฉัน ถ้าฉันไม่เหลืออะไร เธอก็ต้องไม่เหลือ
อะไร! จำไว้!” ตะวันฉายพูดเสียงเข้มก่อนจะปล่อยมือออกแล้วลุกขึ้นใส่เสื้อ
“ไปเอากาแฟมาให้ฉันกิน”

กิ่งกาญจน์ค่อย ๆ ลุกขึ้นพร้อมกับมองแผ่นหลังของตะวันตกที่กำลังใส่เสื้อ
อยู่อย่างเจ็บปวดเคียดแค้น ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอต้องทนเป็นที่ระบายอารมณ์
ของตะวันตกยิบมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ที่ยินยอมทุกอย่างก็เพราะ ‘เงิน’ ทั้งนั้น

‘อย่าให้ถึงที่ฉันบ้างแล้วกัน ใจตะวันตกยิบ!’

กิ่งกาญจน์จำทนยกกาแฟร้อนมาให้ตะวันตกยิบที่กำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ที่
ระเบียง ต่อหน้าเขาเธอไม่อยากแข็งขึ้นอะไรมากเพราะกลัวว่าจะเจ็บตัวอีก ดังนั้น
เธอจึงคิดจะใช้ไม้ก่อนไปก่อน แล้วดัดหลังเขาให้สาสม

“เมื่อกกิ่งขอโทษนะคะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยแวตารู้สึกผิด “กกิ่งก็แค่ตกใจ
ก็เลยพูดอะไรไปโดยไม่คิด ตะวันฉายคงไม่โกรธกกิ่งใช่ไหม”

ชายหนุ่มมองหน้าอดีตเลขาฯ สาวอย่างรู้ทัน ผู้หญิงที่ทำทุกอย่างได้เพื่อ
เงินอย่างเธอ มีหรือที่เขาจะมองไม่ออกกว่าเธอกำลังเสแสร้ง

เมื่อกิ่งกาญจน์เห็นว่าตะวันตกยิบมีท่าทีไม่เชื่อจึงมารยาต่อ

“ตะวันตกยิบไม่เชื่อกกิ่งเหรอคะ เรารักกันมาตั้งนาน เรื่องแค่นี้จะทำให้กั
รังเกียจคุณได้ยังไง อย่าโกรธกกิ่งเลยนะคะ” หญิงสาวกอดร่างของชายหนุ่มหลวม ๆ
ก่อนจะซบลงไปตรงอก

“เอะละๆ” ตะวันฉายถอนหายใจอย่างรำคาญ “ช่างมันเถอะ”

กึ่งกาญจน์ยิ้ม

“ว่าแต่คุณปู่ของตะวันฉายใจร้ายขนาดที่ไม่เหลืออะไรไว้ให้คุณเลยหรอคะ” เธอเอ่ยถามอย่างสงสัย เพราะลองคิดมาคิดไปแล้ว ถึงยังงั้นตระกูลพิภพเดชาก็ไม่ใช่กระจอก เป็นไปได้หรือที่ทรัพย์สมบัติทุกอย่างจะถูกยึดเข้าธนาคาร

“เหลือหนี้ก้อนใหญ่ไว้ให้งละ” ตะวันฉายเริ่มอารมณ์เสียอีกครั้ง “พวุงนี้ถอนเงินออกมาให้ฉันสามล้านด้วย ฉันจะไปบ่อน”

“สามล้าน!?” กึ่งกาญจน์เผลอขึ้นเสียงอย่างตกใจ แต่พอตะวันฉายหันมามองหน้าเท่านั้นเธอก็อ่อนลงในทันที “จะดีหรือคะ ถ้าหากตะวันฉายเล่นเสียเรามีแย่งกันไปใหญ่หรอ”

“แล้วมันมีทางอื่นที่ดีกว่านี้รึไง” เขาหงุดหงิด

“กึ่งว่ามรดกที่คุณปู่ของตะวันฉายทิ้งไว้ น่าจะมีค่าอะไรสักอย่างนะคะ ตะวันฉายไม่สงสัยบ้างหรอ” เธอพูดพลางเหลือบมองไปที่กล่องไม้ซึ่งตกอยู่ที่ริมผนังห้องด้านใน รวมทั้งม้วนกระดาษสีเหลืองอ่อนที่ตกอยู่ใกล้ ๆ ด้วย

“ก็แค่เศษกระดาษบ้า ๆ ไม่เห็นจะมีอะไร เฮอะ!” ตะวันฉายสบถพร้อมกับเบนหน้าไปทางอื่น หากแต่กึ่งกาญจน์กลับสนใจม้วนกระดาษนั้นเป็นพิเศษ จึงตัดสินใจเดินไปหยิบมันขึ้นมาเปิดออกดู

กระดาษแผ่นนั้นมีลายเส้นลักษณะคล้ายแผนที่ อีกทั้งยังมีรูปดาวมาร์กเอาไว้บนจุดหนึ่งในแผนที่อย่างโดดเด่น กระดาษเป็นสีเหลืองอ่อนบ่งบอกให้รู้ว่าเก่ามาก ขอบกระดาษเปราะจนสามารถหักออกได้ง่าย ๆ ทำให้กึ่งกาญจน์รู้สึกถึงความ ‘ขลัง’ ของกระดาษในมือ

“ตะวันฉายคะ” ร่างสูงเพรียวเดินกลับมาหาชายหนุ่มอีกครั้งก่อนจะยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้ดู “คุณคิดเหมือนกึ่งมั๊ยว่ามันคือแผนที่”

“แล้วไง?” เขาถามอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

“ตะวันฉายลองดูดี ๆ สิคะ ตรงนี้มีเครื่องหมายมาร์กเอาไว้ด้วย แสดงว่ามันคือจุดหมายปลายทางที่คนเขียนแผนที่นี้ตั้งใจจะไป แล้วคุณลองคิดดู คุณปู่ของคุณมอบแผนที่นี้ให้คุณก่อนตาย...”

ตะวันฉายเริ่มคิดตามขณะที่กึ่งกาญจน์ยังคงพูดต่อไปเรื่อย ๆ

“บางที...นี่อาจจะเป็นลายแทงขุมทรัพย์ที่คุณปู่ซ่อนสมบัติประจำตระกูล

ของคุณเอาไว้ก็ได้”

ชายหนุ่มตาโตทันทีเมื่อได้ยินคำว่า ‘ลายแทงชุมทรัพย์’ ก่อนจะหยิบกระดาษในมือหญิงสาวมาดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน และเห็นความเป็นไปได้ตามที่กึ่งกาญจน์วิเคราะห์จริงๆ

“ทะเลทรายโกบี...” ตะวันฉายอ่านชื่อสถานที่บนลายแทงซ้ำ ๆ ก่อนจะหันไปสบตาถึงกาญจน์แล้วกระตุ้ย้มเล็กน้อยที่มุมปากอย่างรู้เข้าใจกันดี

“ขอบคุณนะที่รักที่ทำให้ฉันเห็นช่องทางของการกลับมาครั้ง” เขารับโอบไหล่หญิงสาวมาซบแนบอก ก่อนที่ประกายความโลภจะแวววาวแว่บชัดในแวดาคมคาย

ความบังเอิญหรือโชคชะตา

เครื่องบินทะยานลงจอดบนรันเวย์ของสนามบินประเทศมองโกเลีย
ในช่วงตะวันตกใกล้ลับขอบฟ้า เดือนแรมนำลูกทัวร์ขึ้นรถต่อไปยังโรงแรมเพื่อพักผ่อนตามอัธยาศัย ก่อนจะนัดหมายเวลารับประทานอาหารค่ำร่วมกันตอนหนึ่งทุ่ม

“แกไปอาบน้ำก่อนสิ เดี่ยวฉันจะจัดกระเป๋ารอ” เดือนแรมเอ่ยบอกเพื่อนรักที่พักผ่อนด้วยกันหลังจากที่ลากกระเป๋าสัมภาระเข้ามาภายในเรียบริย

“ไม่เอาอะ หนาวจะตาย เดินทางมาตั้งหลายชั่วโมง ขอนอนพักเหนื่อยก่อนดีกว่านะ” ว่าแล้วทอดวาก็ล้มตัวลงบนที่นอนอย่างอ่อนล้า ขณะที่เดือนแรมมองปฏิกริยาอันซกมกของเพื่อนสาวอย่างอึ้ง ๆ ตั้งแต่มีรถยนต์มาหาวิทยาลัย... ทอดวาก็ยังเป็นตัวขี้เกียจเหมือนเดิมแบบนี้ไม่เปลี่ยน

“นักเขียนทุกคนซกมกเหมือนแกรี่เปลาเนีย”

“แกอย่าเหมารวมสิ ฉันก็แค่ยังไม่ชินกับอากาศที่นั่นเท่านั้นแหละ เดี่ยวพอฉันปรับตัวได้แล้วก็ค่อยอาบใบ้”

“กว่าจะปรับตัวได้ก็คงถึงวันกลับนั่นแหละ” เดือนแรมถอนหายใจอย่างรู้แหว “กว่าจะนั่งเครื่องบินลงปักกิ่ง รอดเที่ยวบินมาที่นี่ ตัวเหนียวเหนอะหนะ แยกยังนอนได้ลง ฉันคง همین แกตายพอดี นอนเตียงเดียวกับแกเนี่ย”

ด้วยความหมั่นได้ ทอดาวจึงลุกขึ้นหยิบผ้าเช็ดตัวแล้วดันเตียงนอนให้
ถอยหลังเข้าห้องน้ำ

“ไปๆ ไปอาบน้ำเลยไป”

“นี่ๆ ยัยนักเขียนชกม...”

ปัง!

ทอดาวปิดประตูห้องน้ำให้เสร็จสรรพเพราะซีเกียจฟังเพื่อนรักบ่นเรื่อง
ความสะอาด ก็แหม... เธอแค่ยังปรับตัวไม่ได้นี่นา ตอนอยู่เมืองไทยถึงแม้เธอจะ
อาบน้ำทุกวัน (ที่ออกจากบ้าน) แต่อากาศที่มองโกเลียหนาวจะตาย ขนาดหน้า
ร้อนยัง -1 องศาเลย

“ฟู...” หญิงสาวพ่นลมหายใจที่มีไอน้ำออกมา ก่อนจะตัดสินใจเดินไป
ยืนดูบรรยากาศยามใกล้ค่ำของอูลานบาตอร์ เมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย
ที่ใครๆ ต่างก็ขนานนามว่าเมื่อก่อนเคยเป็นดินแดนแห่งทุ่งหญ้าทะเลทราย
พระอาทิตย์ใกล้จะตกดินทุกทีแล้ว แต่ถนนบริเวณหน้าโรงแรมก็ยังเต็มไปด้วย
รถราและผู้คนที่เดินเลือกซื้อสินค้าตามร้านรวงกันขวักไขว่บนบาทวิถี อาจเพราะ
ที่นี่เป็นย่านการค้าด้วยก็เป็นได้ถึงดูคึกคักเป็นพิเศษ

ทอดาวปิดเปลือกตาลงช้าๆ เพื่อสูดกลิ่นอายของมองโกเลียเข้าปอด
แรงๆ หากแต่ในความมืดนั้นทอดาวกลับเห็นผืนทรายอันกว้างใหญ่ไพศาลอยู่
เบื้องหน้า รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่บนระเบียงโรงแรมที่มองออกไปเห็นแค่
เส้นปลายฟ้าตัดกับท้องทะเลทรายสีทองอยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา

ความตกใจทำให้หญิงสาวลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพบว่าทุกอย่าง
ยังคงเป็นปกติ... ที่นี่คือมองโกเลีย เบื้องหน้ามีตึกต่าง ๆ รายล้อม และเบื้องล่าง
มีท้องถนนที่รถรากำลังแล่นผ่าน บาทวิถียังคลาคล่ำไปด้วยผู้คน...

นักเขียนสาวถอนหายใจช้าๆ พลางนึกตำหนิตัวเองเล็กน้อย ว่าคงเก็บเอา
ความฝันมาคิดมากเกินไปจนติดตา เธอพยายามลบภาพเมื่อครู่ออกจากสมองด้วย
การมองดูบรรยากาศยามเย็นของเมืองหลวงที่ถึงแม้จะวุ่นวายไม่ต่างจากกรุงเทพฯ
มากนัก แต่เห็นแล้วเธอก็อยากลงไปเดินเล่นสัมผัสบรรยากาศดูสักครั้งเหมือนกัน
ซ่า...

เสียงน้ำจากฝักบัวในห้องอาบน้ำที่ตกกระทบพื้นดังลุดลุดออกมานอก
ประตูจนคนที่ยืนอยู่ริมระเบียงได้ยิน ทอดาวมองนาฬิกาข้อมือเห็นว่าเพิ่งจะแค่

หกโมงครึ่งกว่า ๆ เธอจึงตัดสินใจว่าจะออกไปเดินเล่นข้างนอกสักพัก เพราะปกติ เดือนแรมอาบนํ้านานมาก ชนิดที่เรียกได้ว่าหลับรอยังไหว...

ถึงแม้อากาศช่วงใกล้ค่ำของอุลานบาตอร์จะค่อนข้างหนาวจนเย็นเฉียบ แต่เพราะทอดาวสวมเสื้อแขนยาวถึงสองชั้น แอมยังพันคอด้วยผ้าผืนคอใหม่พรมทับอีก จึงทำให้ความเย็นของอากาศไม่สามารถเอาชนะความแปลกหูแปลกตาที่ชวนให้เธออยากเดินชมเมืองได้

บรรดาร้านรวงตั้งเรียงรายบริเวณสองฝั่งของถนนอย่างเป็นระเบียบ นักท่องเที่ยวจากหลายประเทศต่างกำลังเลือกซื้อของที่ระลึกกันขวักไขว่ บ้างก็เป็นกลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาวมองโกเลียที่มาเดินเที่ยวกัน ซึ่งของที่วางขายละแวกนี้ส่วนมากก็จะเป็นพวกโปสเตอร์การ์ด ขนมพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์พวกผ้าขนสัตว์แคชเมียร์ ภาพเขียนทิพทัศน์ งานแกะสลักไม้ กระโຈงจำลอง และอีกหลายอย่างที่เป็เอกลักษณ์ของมองโกเลีย รวมไปถึงเสื้อผ้าแฟชั่นเกาหลีที่กำลังนิยมกันมาก จนกระทั่งทอดาวไปสะดุดตาเข้ากับช็อกโกแลตรูปดาวที่ร้านแผงลอยบนถนนฝั่งตรงข้ามซึ่งแกะสลักไว้อย่างน่ารัก หญิงสาวจึงเดินข้ามถนนไปยังร้านนั้นโดยไม่ทันระวังรถที่แล่นผ่านไปมา

แปะริน!

เสียงแตรที่ดังขึ้นทำให้ทอดาวหันไปมองด้านขวา ดวงตาของหญิงสาวเบิกโพลงด้วยความตกตะลึงเมื่อเห็นรถยนต์สีขาวรุ่นคันหนึ่งกำลังแล่นมาหาเธอด้วยความเร็วสูง และอยู่ห่างแค่ระยะเผาขน

“กรี๊ดดดดด!”

ทอดาวร้องลั่นด้วยความตกใจเมื่อรถยนต์คันนั้นแล่นเข้ามาพร้อมกับที่ร่างของเธอถูกมือหนาทะลุออกไปอย่างเฉียดฉิวจนล้มลงบนร่างของเจ้าของมือนั้น

ตูบ!

“พี่ตะวันฉาย” ทอดาวคาดไม่ถึงว่าคนที่ช่วยเหลือเธอจะเป็นเขา แต่ใบหน้าของชายหนุ่มที่เธอล้มลงมาทับนั้นกลับเป็นหลักฐานยืนยันได้ดี ความโกล้เพียงแค่นั้นทำให้จังหวะหัวใจของนักเขียนสาวเต้นแรงกว่าปกติ เขาเป็นรุ่นพี่ที่เธอแอบปลื้มสมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่เธอเคยคิดว่าจะไม่เจอเขาก็กแล้วหลังจบ

การศึกษา แต่นี่คือโชคชะตารึเปล่า?

“ดาว... ทอดดาวไหม้ย”

เสียงของชายหนุ่มทำให้สติของหญิงสาวกลับคืนมาอีกครั้ง เธอจึงค่อย ๆ ประคองตัวลุกขึ้นพร้อมกับที่ตะวันฉายลุกตามมา

“ขอบคุณนะคะ พี่ตะวันฉาย” ทอดดาวเอ่ยด้วยท่าทางประหม่า บางทีอาจเป็นเพราะเขา... หรือบางทีอาจเป็นเพราะยังตกใจกับเหตุการณ์อันตรายเป็นเมื่อครู่ก็ได้

“ไม่นึกเลยว่าจะได้มาเจอดาวที่นี่ มาเที่ยวเหรอ” ตะวันฉายยิ้มอบอุ่นให้หญิงสาวที่ตอนนี้เริ่มต้นเดินจนวางตัวไม่ถูก

“ค่ะ” ทอดดาวตอบสั้น ๆ ก่อนจะพยายามควบคุมอาการให้เป็นปกติด้วยการชวนเขาคุยบ้าง “แล้วพี่ตะวันฉายล่ะคะ มาเที่ยวเหมือนกันเหรอ”

“เอออีก...ครับ” ชายหนุ่มยิ้มรับโดยที่ทอดดาวไม่ทันสังเกตถึงอาการติดขัดในช่วงแรกเพราะยังตื่นตื้นอยู่ “ว่าแต่ดาวจะรีบไปไหนเหรอถึงได้ไม่ระวังรถแบบนี้”

“เออ... พอดีดาวจะไปดูช็อกโกแลตร้านนั้นนะค่ะ” เธอพูดพลางชี้ไปยังร้านที่วางซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้าม

เมื่อตะวันฉายมองตามไปก็เห็นว่าเป็นร้านขายช็อกโกแลตรูปดาวแถมสลัก

“เมื่อกี้ดาวต้องขอบคุณพี่ตะวันฉายมากนะค่ะ ถ้าหากไม่ได้พี่ ดาวคงแย่แน่เลย”

“ยินดีอยู่แล้วครับ” เขายิ้ม “เอจี้! เดี่ยวพี่พาดาวข้ามถนนไปดีกว่า แถวนี้อันตรายจะตาย”

“มันจะ...ไม่รบกวนพี่ตะวันฉายหรอกค่ะ” ทอดดาวตะลึง ไม่คิดว่าเขาจะให้ความสนิทสนมกับเธอมากขนาดนี้อย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อน

“ไม่หรอก ไปกันเถอะ” ว่าแล้วชายหนุ่มก็จับมือหญิงสาวพาเธอข้ามถนนไปหยุดตรงกลางจุดแบ่งเลนเพื่อรอจังหวะข้ามต่อ

ทอดดาวก้มลงมองมือของตัวเองที่ตะวันฉายจับไว้ ความจริงเธอควรจะดีใจที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่เธอปลื้ม แต่เธอกลับรู้สึกแปลก ๆ อย่างบอกไม่ถูก คล้ายจะ...ไม่ชอบ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร

เมื่อมาถึงร้านขายช็อกโกแลต ตะวันฉายปล่อยมือทอดดาวออกพลาชมองดูของหวานที่เจ้าของร้านวางโชว์ไว้ในกล่องพลาสติกใส ซึ่งทำเป็นรูปดาวหลายขนาด สลักกลดลายพื้นเมืองแบบมองโกเลีย ดูน่ารักน่าเก็บมากกว่าน้ำกิน

“เหมือนดาวเลยนะ”

“คะ?” หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่มอย่างสงสัย

“น่ารัก รสหวาน ใครๆ ก็ชอบ”

สายตาสีเลนของตะวันฉายทำให้ทอดารู้สึกชื่นขึ้นมา

“พีตะวันฉายตกลงใหญ่แล้ว” เธอหัวเราะน้อยๆ เพื่อแก้แค้น ทำให้ชายหนุ่มพลอยหัวเราะไปด้วย แต่นั่นก็ทำให้เขาดูมีเสน่ห์มาก ตะวันฉายเป็นคนอบอุ่นในสายตาของเธอมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ครั้งแรกที่พบกับเขาก็คตอนที่เธอเข้าปีหนึ่งใหม่ ๆ ตอนนั้นเธอซุ่มซำมเดินตกบันไดอาคาร แต่ได้ตะวันฉายช่วยไว้ ทำให้ทอดารู้สึกประทับใจมาก ความสุภาพของเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขาเป็นเจ้าชายในอุดมคติ แม้กระทั่งพระเอกนิยายเรื่องแรกของเธอก็ได้ต้นแบบมาจากตะวันฉายเลย

ทอดารก้มลงหยิบกล่องช็อกโกแลตขึ้นมามองอย่างชื่นชม ตั้งใจว่าจะซื้อกลับบ้านสักกล่อง แต่พอเงยหน้าขึ้นมามีอีกทีกลับเห็นตะวันฉายจ่ายเงินให้แล้ว

“สำหรับกล่องนี้ครับ”

“พีตะวันฉาย...” หญิงสาวกำลังจะขัดแต่ชายหนุ่มกลับขัดขึ้นเสียก่อน

“ถือว่าพีให้เป็นของขวัญดาวแล้วกัน”

“เนื่องในโอกาสอะไรคะ?”

“อืม...” เขาทำหน้านึก ก่อนจะส่งยิ้มให้เธออย่างอบอุ่นจริงใจ “เนื่องในโอกาสที่เราเจอกันไง”

ทอดารหัวเราะน้อยๆ พร้อมกับก้มหน้าหลบตาด้วยความเขินอาย

“แล้วนี่ดาวพักที่ไหนหรอ”

“อ้อ อยู่โรงแรมนั่นนะค่ะ ดาวเองก็ยังจำชื่อโรงแรมไม่ได้” เธอพูดพลางชี้ไปที่โรงแรมซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบริเวณนี้มากนัก ก่อนหันกลับมามองหน้าชายหนุ่ม

“ที่เดียวกันเลยนี่”

“จริงหรอคะ” หญิงสาวปกปิดอาการตื่นเต้นไว้ไม่มิด

“อืม แล้วดาวมากับใครหรอ”

“มากับกรุ๊ปทัวร์ของเดือนนะค่ะ พีตะวันฉายจำเดือนได้ใช่ไหม”

“จำได้ดี เดือนเป็นไกด์หรอ”

“ค่ะ”

“จันทราหลังฟ้าคงต้องใช้บริการบ้างซะแล้ว”

“ว่าแต่พี่ตะวันฉายมากับตัวรูปไหนหรือคะ?” หญิงสาวถามอย่างสนใจ
สนใจ ความเงินอายเริ่มลดลงเมื่อเขาให้ความเป็นกันเองกับเธอแบบนี้

“เออ...พี่มากับ...”

“ตะวันฉายคะ” เสียงหวานเคลือบพิสดังขึ้นด้านหลังชายหนุ่ม ทำให้
ทอดาวและตะวันฉายหันไปมองพร้อมกันโดยอัตโนมัติ หญิงสาวรูปร่างสูงเพียว
ในชุดแฟชั่นฤดูหนาวก้าวเข้ามายืนข้างตะวันฉายด้วยท่าทางสนิทสนม กระโปรง
ยีนส์แคคียบกับเลกกิ้งสีเทาดำในรับกับรองเท้าบูตชนสตั๊ว ทำให้เธอดูน่ารัก
และเชิ่กขีระคนกัน เลือ่เพอร์สีครีมอ่อนที่เธอสวมใส่ มองดูก็รู้ว่าเจ้าของไฮโซ
มาก...ถึงแม้จะแค่เปลือ่กนอกก็ตาม

“กิงจอรเตรียมร้อยแล้วคะ” ผู้มาใหม่เอ่ยพร้อมยิ้มหวานแล้วสอดมือควง
แขนชายหนุ่มอย่างถือสิทธิ์ “แล้วนี่ตะวันฉายมาทำอะไรฝั่งนี้คะ กิงมองหาคุณ
ตั้งนาน ว่าแต่ผู้หญิงคนนี้คือ...”

“เออ... นี่ทอดาว เป็นรุ่นน้องผมสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ดาว... นี่คุณ
กิงกาญจน์”

“ยินดีที่ได้รู้จักคะ” ทอดาวเอ่ยอย่างสุภาพแต่ในแว่ตากลั้บปรากฏประกาย
แห่งความเศร้าอยู่ลึก ๆ เมื่อนึกไปว่า กิงกาญจน์คงเป็นคนรักของตะวันฉายที่มา
เที่ยวด้วยกันตามลำพัง

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันคะ” กิงกาญจน์แสร้งยิ้ม ก่อนจะเหลือบมองชายหนุ่ม
ข้างกายที่ตอนนี้กำลังมองทอดาวอย่างนึกเสียดายที่กิงกาญจน์เข้ามาขัดเสียดก่อน
ไม่เช่นนั้นเขาคงได้ชวนทอดาวไปนั่งดื่มอะไรที่ไหนแล้ว ต่อจากนั้นก็ไม่ต้องสืบ
เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

แค่มองตาก็อู้ใจ... ถึงแม้กิงกาญจน์จะไม่ได้รักตะวันฉาย แต่ที่เขาชอบลง
ไม้ลงมือกับเธอบ่อย ๆ นั้นก็ทำให้เธอนี้กอยากแกล้งเขาขึ้นมา

“ตะวันฉายคะ กลับห้องของเรากันเถอะคะ กิงอยากพักผ่อนแล้ว” กิงกาญจน์
ยิ้มหวานให้ชายหนุ่มพลางชำเลือ่งไปยังทอดาวด้วยหางตา

“ถ้าจันดาวขอตัวนะคะเชิญพี่ตะวันฉายกับคุณกิงกาญจน์ตามสบาย” หญิง
สาวเดินเลี่้ยงออกมาอย่างมีมารยาทนึกต๊อดพิ้อโชคชะตาที่ทำให้เธอพบกับตะวันฉาย
อีกครั้ง แต่กลับทำลายความสุขให้พังลงง่าย ๆ

“ดาว” ตะวันฉายก้าวขาเดินตามทอดาวอย่างเสียดาย แต่กึ่งกาญจน์ กลับดึงแขนเขาไว้ชะก่อน

“จะตามเค้าไปทำไมล่ะคะ ตะวันฉาย”

“ปล่อยฉันนะ กึ่งกาญจน์” เขาเอ่ยเสียงเข้มเมื่อเห็นแววตาแพรวพราว ของหญิงสาวตรงหน้า แต่เธอก็ยังยิ้มยั่วอารมณ์เขาต่อ

“ไม่ยกฐานะคะว่า ตะวันฉายมีสเนียมชอบผู้หญิงเซี่ยๆ อย่างนั้นด้วย”

“ฉันจะชอบแบบไหนมันก็เรื่องของฉัน! ไม่เกี่ยวกับเธอ!”

“เกียวกะ ในเมื่อตะวันฉายเป็นคนพูดเองว่า ไม่ให้กึ่งคิดเซี่ยคุณออกจาก ชีวิตง่าย ๆ เพราะฉะนั้นคุณก็อย่าหวังจะเซี่ยกึ่งออกจากชีวิตคุณง่าย ๆ เหมือน กัน!”

“หุบปากแล้วกลับโรงแรมไปซะถ้าเธอไม่ยากเจ็บตัว!” ตะวันฉายสะบัด แขนกึ่งกาญจน์ออกอย่างหัวเสีย ก่อนจะเดินตามทอดาวไป ถึงแม้ว่าตอนนี้เขา จะมองไม่เห็นเธอแล้ว แต่เรื่องอะไรเขาจะยอมให้เสียโอกาสเล่า ในเมื่อทอดาวใน ตอนนีไ้เป็นสาวสวยขึ้นกว่าสมัยเรียนที่ผมสิ้นแต่ดูเหมือนยัยเดิมตั้งเยอะ

ส่วนกึ่งกาญจน์ก็แสร้งยิ้มอย่างย่ำแย่เมื่อเห็นตะวันฉายรีบเร่งเดินตาม ทอดาวไป

“ทำเป็นวางอำนาจไปเถอะ ถ้าเจอสมบัติเมื่อไร อย่าหวังว่าฉันจะยอม เป็นเบี้ยล่างให้แกโขสับอีกเลย!”

ดวงจันทร์เริ่มเปล่งรัศมีสาดส่องตามท้องถนนแข่งกับแสงสว่างจาก เสาไฟหลังจากที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปสักระยะ ทอดาวเดินอยู่ริมถนนที่มี ผู้คนขวักไขว้อย่างเหงาๆ นึกไปถึงตะวันฉาย... ผู้ชายคนแรกที่เขาที่มีความรู้สึกดีๆ ด้วย ถึงแม้ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเธอจะไม่ค่อยได้คุยอะไรกับเขามากนัก แต่เธอก็ ไม่เคยเห็นแฟนของเขาจริงๆ เลยสักที เขาเป็นชายหนุ่มที่แสนดี อ่อนโยน และอบอุ่น หลายครั้งเธอฝันว่าได้ออกเดทกับเขา แต่เพราะเธอเป็นผู้หญิงจึงไม่กล้าเอ่ยปาก สารภาพความในใจ อีกทั้งยังไม่สวยสะดุดตาเหมือนใครคนอื่น ๆ จึงทำได้แค่ เพียงแอบปลื้มอยู่ไกลๆ

ทอดาวเดินไปช้าๆ บอกตัวเองว่าอย่าก้มหน้าเหมือนคนสิ้นหวัง ตะวันฉาย อาจจะไม่ใช่คนที่เกิดมาเพื่อเดินข้างเธอ แต่ในสักวันหนึ่ง... เธอจะต้องได้พบใคร

ลักคนที่โชคชะตาเตรียมไว้ให้ และเขาคนนั้นจะเดินเคียงข้างเธอไปจนสุดทางแน่นอน

อู๊ป!

ทอดดาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจเมื่ออยู่ ๆ ก็มีมือลึกลับของชายคนหนึ่งปิดปากเธอจากทางด้านหลัง ก่อนจะลากเธอเข้าไปในมุมตึกหญิงสาวพยายามจะดิ้นขัดขืน แต่ก็ไม่สามารถจะหลุดพ้นจากพันธนาการได้ เสียงร้องให้คนช่วยของทอดดาวดังหวีดอยู่แค่ในลำคอ ก่อนที่เจ้าของมือจะเหวี่ยงร่างหญิงสาวไปชนกับกำแพงตึกในชอกนั้น แล้วกระชากกระเป๋าสะพายข้างใบเล็กของเธอออกมา

“เอามานะ!” ทอดดาวพยายามจะแย่งกระเป๋าคืน แต่ชายร่างเล็กก็ไม่ยอมคืนให้ “ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยด้วย!”

เสียงโวยวายของหญิงสาวทำให้โจรกระชากกระเป๋าคว่าไม่ขนาดพอดีมือซึ่งวางพาดอยู่แถวนั้นพาดใส่ศีรษะของเธอเพื่อตัดปัญหา

“กร๊อตดดด!” หญิงสาวกรีดร้องด้วยความตกใจและรู้สึกเจ็บบริเวณที่ถูกตีมาก ร่างกายของเธอเซล้มลงตามแรงโน้มถ่วงของโลก หากมีบุรุษคนหนึ่งประคองร่างเธอไว้แนบอก

กลิ่นกายของชายผู้นี้... ทำไมถึงคุ้นจังเลยนะ?

หญิงสาวพยายามจะเรียกสติตัวเองให้อยู่ต่อ แต่กลับทำไม่ได้ และไม่รับรู้อะไรอีก...

ขณะเดียวกัน โจรกระชากกระเป๋ามีท่าทางตกใจมากเมื่อเห็นผู้มาเยือนคนใหม่ จึงรีบวิ่งหนีด้วยความหวาดกลัว แต่ยังไม่ทันจะสาวเท้าก็กลับถูกสกัดขาจนล้มพร้อมกับที่กระเป๋ากลับถูกกระชากกลับไป

เท้าของชายหนุ่มที่มาใหม่เหยียบแนบระหว่างอกกับคอหอยคนร้ายอย่างรวดเร็ว และถ้าหากเขาออกแรงกดอีกนิด... คนที่นอนราบตอนนี้คงชะตาขาดแน่ “นี่มันอีกแล้วหรือ!”

ฝันประหลาด

“กูบอกทีที่แล้วว่าอย่ากระซอกกระเป๋านักท่องเที่ยว” ชายหนุ่มที่อยู่เหนือกว่าพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ในขณะที่คนนอนราบหน้าซีด เหงื่อแตกพลักด้วยความหวาดกลัว

“พี่... ให้อภัยผม... เถอะนะ ผมไม่มีเงินกินข้าวจริงๆ” คนซี้ชโหมยพูดจาติดขัดเพราะหายใจไม่สะดวก แต่ว่าจาของเขากลับทำให้คนข้างบนโมโหหนักขึ้นจึงกดน้ำหนักเท้าลงไปอีก

“ก็มึงไม่ทำมาหากินมันจะมีได้ยังไง”

“ลูกผม... ไม่สบาย... นะพี่ ผมต้องดู... ลูก พี่เชื่อ... ผม... เถอะ” คำอ่อนวอนที่น่าเชื่อถือทำให้ชายหนุ่มหรือตามองโจรขโมยกระเป๋าย่างขังใจ ก่อนจะยอมยกเท้าออกมาเมื่อเห็นว่าเขาเริ่มหายใจติดขัด

ทันทีที่เป็นอิสระ ชายร่างเล็กก็หอบหายใจโดยอัตโนมัติ รู้สึกไม่ต่างอะไรจากตายแล้วเกิดใหม่เมื่อชายหนุ่มคนเดิมยื่นเงินให้จำนวนหนึ่ง

“เอาไปซื้อข้าวกับยาให้ลูกมึงกิน”

“อะ... ขอบคุณครับพี่” ชายร่างเล็กยกมือไหว้อย่างซาบซึ้งแล้วรีบรับเงินไปทันทีเพราะกลัวว่าคนให้จะเปลี่ยนใจ

เมื่อเห็นว่าโจรกระຈอกที่เขาคุ่นหน้าตีวิ่งเตลิดไปแล้ว ชายหนุ่มก็หันกลับมาหาหญิงสาวที่สลบไสลอยู่ในอ้อมแขน ใบหน้าในยามหลับของเธอดูน่ามอง และชวนให้หลงใหลยิ่งนัก แต่เวลานี้เขาไม่ควรจะมัวแต่มาชื่นชมความสวยงามของเธอ บาดแผลของเธอต่างหากที่เขาควรจะต้อง

ชายหนุ่มยกมือขึ้นหมายจะตรวจดูบริเวณที่ศีรษะของหญิงสาวถูกกระแทก ว่ามีเลือดออกบ้างหรือไม่ แต่อยู่ ๆ เขาก็กลับได้ยินเสียงทอดาวละเมอออกมาเบา ๆ “ทั้งชีวิตของข้า... ขอมอบให้ท่านคนเดียว”

มือหนาเซะกักไป ขณะที่ทอดาวกำลังฝันว่าตัวเองอยู่ในชุดเจ้าสาวสีแดงแบบจีนโบราณ เธอกำลังถูกชายหนุ่มที่สวมชุดเจ้าบ่าวในความฝันจับได้บริเวณซอกคอขาวเนียน กลิ่นกายของชายในฝันคนนั้นเหมือนกับชายหนุ่มที่กอดเธออยู่ ยามนี้ นิ้วมือเรียวกเล็กค่อย ๆ ลูบไล่เส้นผมของชายในฝันอย่างพึงพอใจ หญิงสาวคราวแฉ่วเบาเมื่อชายในฝันร้งร่างบางเข้าหาเรือนกายอันแข็งแกร่ง สติของหญิงสาวหลุดลอยไปไกลแสนไกลเมื่อชายในฝันสร้างความวาบหวามรัญจวนให้ หากแต่เพราะความมืดในห้องหอและกิจกรรมที่ทำให้จ้งทำให้ทอดาวไม่อาจเห็นเจ้าบ่าวของเธอหน้าตาเป็นแบบไหน และเพราะเหตุใดเธอถึงรู้สึกสุขใจถึงเพียงนี้ ยามที่มีเขาอยู่ในตัวของเธอ...

ตะวันฉายที่เดินตามหาทอดาวอยู่อีกฟากฝั่งของถนนเห็นทอดาวอยู่ในอ้อมแขนของชายแปลกหน้า เขาก็รีบวิ่งข้ามฟากไปหาเธออย่างรวดเร็ว ก่อนจะซัดกำปั้นเข้าที่หน้าหล่อ ๆ ของบุรุษผู้นั้น หมายถึงอาศัยจังหวะที่เขาเสียหลัก กระชากร่างของทอดาวมาหาตนเอง แต่ชายแปลกหน้ากลับไม่ยอมปล่อยเธอ ง่าย ๆ แล้วใช้ความว่องไวจับแขนของตะวันฉายแน่นก่อนจะออกแรงบิดอย่างแรง จนตะวันฉายต้องร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเมื่อถูกเหวี่ยงไปกระแทกกับกำแพงตึก

“ดาว !” เสียงตะโกนของเดือนแรมดังขึ้นจากอีกทาง ชายแปลกหน้าจึงหันไปทางต้นเสียงด้วยใบหน้าเรียบ ๆ

“ดาว !” เดือนแรมตกใจเมื่อเห็นเพื่อนรักหลับไหลไม่ได้สติ “นี่มันเรื่องอะไรกัน ?” หญิงสาวสับสนก่อนจะหันไปเห็นตะวันฉายที่กำลังประคองตัวเองลุกขึ้น “พี่ตะวันฉาย !”

แล้วเธอก็หันกลับมาหาชายหนุ่มแปลกหน้าอีกครั้ง

“นี่! คุณ ปล่อยเพื่อนฉันนะ” มัคคุเทศก์สาวออกเสียงสำเนียงภาษามองโกเลียได้อย่างไม่ติดขัด ขณะที่ชายหนุ่มมองหน้าเธอด้วยแววตาเรียบสงบ ก่อนจะส่งกระเป๋าทอดดาวที่ทวงคืนมาได้ให้แก่เดือนแรม

เมื่อเห็นท่าทางอึ้ง ๆ งง ๆ ของหญิงสาวตรงหน้า ชายหนุ่มจึงยัดกระเป๋าสู่มือเธอ

ความตกใจทำให้เดือนแรมจับกระเป๋ไว้ก่อนที่มันจะตก ตามด้วยร่างของเพื่อนรักที่ชายคนนั้นส่งคืนให้เธอก่อนจะเดินจากไป เดือนแรมเสียหลักเล็กน้อยเมื่อต้องรับน้ำหนักของทอดดาวอย่างไม่ทันตั้งตัว จึงไม่มีเวลาหันไปสนใจชายหนุ่มที่ทำตัวแปลกประหลาดคนนั้นอีก

“เดี๋ยวพี่ช่วย” ตะวันฉายพูดพลางเดินมาประคองร่างทอดดาว โดยที่เดือนแรมก็ยินดีส่งให้

“เกิดอะไรขึ้นคะ”

“มีയാคม്മัย” ตะวันฉายแสดงท่าทางห่วงใยทอดดาวออกมา ทำให้เดือนแรมนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะตั้งคำถาม

“เดี๋ยวเดือนไปซื้อให้คะ” พูดจบมัคคุเทศก์สาวก็ฝากกระเป๋าทอดดาวไว้ที่ตะวันฉายเพื่อรีบวิ่งไปที่มินิมาร์ทใกล้ๆ

ตะวันฉายประคองร่างทอดดาวให้นั่งลงช้าๆ แล้วจึงเรียกสติเธอ

“ดาว... ดาว...”

เปลือกตาของคนถูกเรียกเปิดขึ้นทีละน้อยเมื่อเธอได้ยินเสียงชายหนุ่มหลายต่อหลายครั้ง ดวงตาของหญิงสาวพราวมนิดหน่อย ก่อนจะเริ่มปรับระดับได้เป็นปกติ

“พี่ตะวันฉาย...”

“ดาว” ชายหนุ่มยิ้มอย่างดีใจเมื่อเห็นหญิงสาวฟื้นขึ้นมา

ทอดดาวพยายามลุกขึ้นนั่งพร้อมกับทบทวนความทรงจำครั้งล่าสุดก่อนที่เธอจะหมดสติไป

ดวงตาของทอดดาวเบิกกว้างเมื่อนึกได้ว่าเธอถูกโจรกระชากกระเป๋ แต่พอเห็นกระเป๋าทอดดาวอยู่ในมือตะวันฉาย ทอดดาวก็รู้สึกซาบซึ้งใจเมื่อตีความได้ว่าตะวันฉายเป็นคนช่วยเธอ

“พี่ตะวันฉายช่วยดาวเธอคะ”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มเงยไปเล็กน้อยก่อนจะยิ้มและรับสมอ้างเมื่อเห็นว่าเป็นเรื่องดี “ครับ”

“ขอบคุณนะค่ะ พี่ช่วยดาวเป็นครั้งที่สองแล้ว” หญิงสาวเอ่ยพลางยกมือขึ้นจับศีรษะบริเวณที่ถูกตี “เจ็บหัวจัง”

“เดี๋ยวพี่ดูให้นะ” ว่าแล้วชายหนุ่มก็จับมือทอดดาวออกเพื่อดูแผลให้ แต่ก็ไม่เห็นอะไร “เลือดไม่ออกนี่ กลับไปเอาน้ำแข็งประคบก็คงหาย เพียง!” ตะวันฉายเป่าแผลให้ “หายแล้วนะ”

รอยยิ้มอันอ่อนโยนของเขาทำให้ทอดดาวเผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่เดือนแรมจะวิ่งกลับมา

“ดาว!” เดือนแรมนั่งลงเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักฟื้นแล้ว “นี่แกเป็นไงมั่งอ่ะ”

“ฉันโดนกระชากกระเป๋านะ แต่โชคดีได้พี่ตะวันฉายช่วยไว้ ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว” ทอดดาวยิ้มให้เพื่อนสาวที่ยังงงวย

“พี่ตะวันฉาย... เหรอ?” ถึงแม้เดือนแรมจะไม่เห็นเหตุการณ์อะไรมากนัก แต่คนที่คืนกระเป๋าทอดดาวให้เธอก็คือบุรุษแปลกหน้าคนนั้นต่างหาก

“พี่ว่ารีบกลับโรงแรมกันเถอะ ดาวโดนตีหัว น่าจะรีบหาน้ำแข็งประคบนะ” ตะวันฉายแทรกขึ้นเมื่อเห็นท่าทางของเดือนแรมที่ดูเหมือนจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ก่อนจะช่วยประคองทอดดาวให้ลุกขึ้นยืน แล้วคืนกระเป๋าก็เธอ

“ขอบคุณค่ะ” ทอดดาวยิ้มให้ตะวันฉายอย่างปลื้มใจ

เมื่อกลับมาถึงห้องพัก เดือนแรมก็เอาน้ำแข็งประคบที่ศีรษะทอดดาวซึ่งนอนพิงอยู่บนเตียงทันที

“อ้าย!” ทอดดาวเจ็บจึงจับผ้าห่อน้ำแข็งไว้พร้อมกับที่เดือนแรมปล่อยมือออก

“สมน้ำหน้า ใครใช้ให้ออกไปเดินริมถนนคนเดียวล่ะยะ” เดือนแรมเอ็ด ขณะที่ทอดดาวมองหน้าเพื่อนรักตาละห้อย มือก็ยังจับน้ำแข็งประคบหัวตัวเองอยู่

“ก็ฉันไม่รู้สิน่าว่าจะมีใครด้วย เห็นคนเดินกันเยอะแยะ”

“คนอื่นเขาไม่เอ่อเหมือนแกนี่”

“...”

“นอกจากจะชกมกแล้วยังชอบก่ก๊งอีก คราวหน้าคราวหลังแกอย่าออกไปเดินคนเดียวอีกนะดาว เกิดแกเป็นอะไรขึ้นมา คนที่จะช่วยนะคือฉัน”

“รู้แล้วนะ บ่นเป็นยายแก่ไปได้”

“แล้วนี่หิวรีเปล่า ฉันจะไปหาไรมาให้กิน”

“ไม่อ่ะ”

“งั้นก็บ่นนอนเถอะ เดี๋ยวพุงนี้รอกทัวร์จะมารับไปขายแดนแต่เช้า”

“ขายแดน?”

“อืม ก็ไปหมู่บ้านที่ติดทะเลทรายโกปีไง”

“อ้อ”

“แกนอนไปก่อนละกันนะ ฉันจะลงไปหาอะไรกินสักหน่อย มัวแต่ไปตามหาแก เลยไม่ได้กินข้าวพร้อมคนอื่นเลย”

“อืม ปิดไฟให้ด้วย”

“ยะ!”

เดือนแรมลูกไปที่ประตูห้องก่อนจะปิดสวิตช์ไฟให้เสร็จสรรพ เพราะรู้ว่าทอดดาวเป็นคนประเภทนอนหลับไม่ได้ถ้าหากไฟยังสว่างอยู่

หลังจากที่ประตูห้องถูกปิดลงทอดดาวก็ขยับตัวลงนอนบนหมอนนุ่ม ๆ นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรึงมณณ และตอนที่ตะวันฉายเป่าคาถาบนศีรษะของเธอ

‘พีตะวันฉายมีแผนแล้วทำแบบนั้นกับเราทำไมนะ’

คาถาที่เขาว่าคงไม่ใช่แค่คาถาที่ทำให้หายเจ็บเพียงอย่างเดียว แต่ดูเหมือนจะเป็นคาถารักด้วย

“บ้า ๆ ๆ ๆ” ทอดดาวว่าตัวเองก่อนจะทุบกำปั้นลงบนศีรษะเพื่อสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป แต่กลับต้องร้องโอดโอยเมื่อทุบไปโดนแผลเต็ม ๆ

“โอย!” ทอดดาวสะดุ้งลุกขึ้นมานั่งโดยอัตโนมัติเพราะความเจ็บปวด คิดในใจว่าคงเป็นเพราะสวรรค์ลงโทษที่เธอคิดอกุศลกับแฟนชาวบ้านแน่ แต่ถึงกระนั้นเธอก็แค่แอบชอบเขาไม่ใช่ไรเงิ ไม่ได้ไปทำอะไรให้เขาแตกแยกกันสักหน่อย

ทอดดาวอมอืมพร้อมกับเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟที่ตั้งอยู่บริเวณหัวเตียง ก่อนจะเปิดกระเป๋าทือแล้วเอาไดอารี่เล่มเล็กที่เธอพกติดตัวไว้ตลอดมาจดบันทึกความทรงจำอันแสนน่าประทับใจในวันนี้ แล้วปิดท้ายด้วยประโยคที่ว่า...

‘วันนี้พีตะวันฉายน่ารักที่สุด คาถารักของพีทำให้ดาวหลงใหลรู้มั๊ย พีตะวันฉายบ้า >.<’

ทอดดาววาดตัวการ์ตูนอีโมติคอนลงไปด้วยตามประสาวัยรุ่น ก่อนจะอืม

ออกมาเมื่อนึกถึงตอนที่ตะวันฉายเป่าคาถา

“ทำทางเราจะหลงรักเขาจริง ๆ เข้าแล้ว...”

“ข้าไม่นึกเลยว่าเจ้าจะกล้านอกใจข้า!” เสียงหวาดของชายหนุ่มดังขึ้นจนทอดดาวที่นั่งอยู่บนเตียงสะดุ้งเฮือก หญิงสาวหันไปทางต้นเสียง ชายหนุ่มในชุดจินโบราณยืนอยู่ข้างเตียง ถึงแม้จะมีผ้าสีดำปิดบังใบหน้าครึ่งล่าง แต่ดวงตาของเขา... เธอกลับจำได้อย่างแม่นยำว่าเขาคือคนที่สำคัญที่สุดในชีวิต

หญิงสาวถึงกับน้ำตาซึมเมื่อเห็นประกายความเจ็บปวดในแววตาคู่นั้น ร่างบางส่ายศีรษะช้า ๆ พร้อมกับที่น้ำตาไหลอาบสองแก้ม

“มันไม่ใช่อย่างที่ท่านเข้าใจ...”

“พอคนที่กับผู้หญิงสำคัญอย่างเจ้า ! เสียแรงที่ข้าอุทิศสำหรับรักและไว้วางใจสุดท้าย...เจ้ามันก็นางแพศยาดี ๆ นี่เอง”

“เจิงเลย ! อย่าไปนะ” ทอดดาวลุกขึ้นก้าวลงจากเตียงไปหาชายหนุ่ม แต่เธอกลับคว้าได้เพียงอากาศธาตุเท่านั้น “เจิงเลย ! ฮือ...”

“ดาว ! ดาว ! ตื่นได้แล้ว”

ทอดดาวสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงเตือนแรมเพื่อนรักเรียกเธอในตอนฟ้าสางเมื่อคืนนั้น... ‘ฝันนั้นหรือ’

ทอดดาวหนักใจกับความฝันของตัวเองที่นับวันจะยิ่งประหลาดขึ้นทุกวัน แต่ผู้ชายลึกลับในฝันคนนั้น...

‘เจิงเลย...’

เป็นใครกันนะ ?

“สำหรับประเทศมองโกเลียนั้นคะเพิงเริ่มมาเป็นประเทศเมื่อสมัยปี ค.ศ. 1206 ซึ่งผู้ก่อตั้งก็คือ เจงกิสข่าน ค่ะ หลาย ๆ คนในที่นี้คงพอจะเคยได้ยินชื่อจักรพรรดิเจงกิสข่าน อยู่บ้าง เพราะว่าเป็นจักรพรรดิที่เก่งกล้าพระองค์หนึ่งของเอเชียเลยทีเดียว ในคริสต์ศตวรรษที่ 11 เผ่ามองโกลยังเป็นเพียงเผ่าเล็ก ๆ มีประชากรไม่กี่หมื่นคน ซึ่งส่วนมากอาศัยอยู่ในทะเลทรายโกบีและบริเวณประเทศมองโกเลียในปัจจุบันนี้แหละค่ะ พวกเขาหาเลี้ยงชีพโดยเลี้ยงสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหาร หรือไม่กี่ลำสัตว์ค่ะ และมีกระโจมเป็นที่พัก ซึ่งเรียกว่าเกอรั...”

ทอดดาวนั่งอยู่บนรถทัวร์ขนาดกลางของบริษัทนำเที่ยวซึ่งกำลังพาคณะ

เดินทางไปยังหมู่บ้านชายแดนติดทะเลทรายโกบี เดือนธันวาคมถือไม่มีใครโผล่
ประวัติคร่าว ๆ ของมองโกเลียอยู่หน้ารถให้ลูกทัวร์ชาวไทยที่มาในทริปนี้ประมาณ
25 คนฟัง สองข้างทางเต็มไปด้วยทุ่งหญ้า อากาศที่นี้ถึงแม้จะเย็นจัดแต่กลับ
ทำให้รู้สึกสดชื่นมาก

“เดี๋ยววันนี้ทัวร์ของเราจะพาทุกท่านไปสัมผัสกับชีวิตของชาวมองโกเลีย
ในชนบทที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านริมชายแดน ซึ่งเป็นทางออกไปยังทะเลทรายโกบี...”

เดือนธันวาคมยังคงเล่าไปอย่างต่อเนื่องโดยไม่ติดขัด เพราะเธอพาลูกทัวร์
มาที่นี้บ่อยจนแทบนับครั้งไม่ถ้วน ทอดดาวกับเดือนธันวาคมเรียนจบเอกภาษาจีนมา
ด้วยกัน แต่เดือนธันวาคมโทภาซามองโกเลียด้วย จึงได้มาเป็นไกด์นำเที่ยวที่นี่

ทันทีที่รถทัวร์จอดสนิท มัคคุเทศก์สาวก็นำลูกทัวร์ลงจากรถเพื่อไปสัมผัส
ชีวิตชาวมองโกเลียในแถบชนบทที่อาศัยอยู่ในกระท่อม ด้วยความที่ทอดดาวนั่งอยู่
เบาะเกือบหลังสุด เธอจึงก้าวลงจากรถเป็นคนเกือบสุดท้าย ทอดดาวมองตาม
เดือนธันวาคมและคณะทัวร์ที่กำลังเดินเข้าไปในหมู่บ้าน ‘กระท่อมสีเขียว’ ก่อนจะเลี้ยว
ไปเห็นทะเลทรายอันกว้างใหญ่เบื้องหน้าที่ผืนทรายสีทองตัดกับเส้นขอบ
ฟ้าไกลสุดลูกหูลูกตา

วินาทีนั้น... ทอดดาวเหมือนถูกสะกดไม่ให้ละสายตาจากภาพตรงหน้าจน
คนที่ก้าวลงจากรถตามหลังเธอเดินนำหน้าไป

ทอดดาวรู้สึกผูกพัน... หวหวน... และคิดถึงใครสักคนที่รอเธออยู่ ณ ที่แห่ง
นั้น...

“เฮ้ คุณ... ไม่ตามเขาไปเหรอ” คนขับรถชาวมองโกเลียส่งภาษาซามองโกเลีย
เรียกสติของทอดดาวให้กลับมาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าคนอื่นเดินเลี้ยวเข้าหมู่บ้านไปกัน
หมดแล้ว

หญิงสาวหันไปมองหน้าชายหนุ่มหน้าตาแบบลูกครึ่งแต่ผมสีดำที่กำลัง
ยิ้มให้ เห็นเขาชี้ไม้ชี้มือไปทางคณะทัวร์เธอก็เข้าใจความหมาย ถึงแม้จะฟังที่เขา
พูดไม่ออกก็ตาม

ทอดดาวยิ้มพลาบยกมือทั้งสองข้างขึ้นตอบปฏิเสธ

“Can you speak English ? (คุณพูดภาษาอังกฤษได้มั๊ยคะ)” เธอเอ่ยถาม
หนุ่มชาวมองโกเลียตรงหน้า

“Oh... Yes ! (อ้อ... ได้สิ)” เขายิ้มให้เธออย่างเป็นมิตร

ทอดดาวจึงยิ้มตอบ “If I want to go there... (ถ้าหากฉันอยากจะไปที่นั่น)”
ทอดดาวพูดพลางก็ไปกลางทะเลทรายที่อยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา นี่เธอจะถามเขายัง
ไฉนนะ ภาษาอังกฤษยังไม่ค่อยแข็งแรงซะด้วย

“How should I do? (ฉันควรจะทำยังไงคะ)”

ดูเหมือนว่าหนุ่มชาวมองโกเลียจะเข้าใจความต้องการของเธอ จึงบอกให้
เธอไปเช่ารถไฟรวิลที่อุดรใกล้ๆ ซึ่งเป็นรถนำเที่ยวในทะเลทรายโดยเฉพาะ

เมื่อทอดดาวเดินมาถึงอยู่ เธอก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย เมื่อเห็นตะวันตกายกับ
เพื่อนชายอีกสองคนกำลังช่วยกันยกสัมภาระขึ้นท้ายรถไฟรวิล ซึ่งทอดดาวพอจะ
จำได้เลาๆ ว่าชายหนุ่มสองคนนั้นเป็นเพื่อนสนิทตะวันตกายสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

หญิงสาวอดถามตัวเองอย่างปลื้มๆ ไม่ได้ว่า ทำไมโชคชะตาถึงนำพาให้
เธอพบกับเขาบ่อยเหลือเกิน ‘หรือว่าจะเป็นบุพเพอาลชะวาทกันนะ’ ทอดดาวยิ้ม

“อ้าว ดาว” ชายหนุ่มยิ้มให้เมื่อหันมาเห็นเธอเข้า เล่นเอาชะทอดดาวใจ
เต้นตุบตามไปหมด “เจอกันอีกแล้ว”

“คะ พี่ตะวันตกายมาเช่ารถเหรอะคะ”

“อืม” เขาตอบยิ้มๆ “แล้วดาวล่ะ”

“ดาวก็มาเช่ารถเหมือนกันคะ อยากเข้าไปในทะเลทราย เอ่อ... ไม่ทราบว่
ถ้ายังงี้ ดาวไปพร้อมพี่ตะวันตกายเลยได้มั๊ยคะ?” เธอตัดสินใจลองถามดูเพราะ
เห็นว่าเป็นคนไทยเหมือนกัน ทั้งยังรู้จักกันด้วย ถ้าหากเข้าไปเที่ยวด้วยกันคงจะ
ดีกว่าที่เธอต้องไปคนเดียว แต่ก็กั๊งกาญจน์ที่เพิ่งจะเดินออกมาจากห้องน้ำด้าน
หลังอยู่กลับแทรกขึ้น

“ไม่ได้หรอก” น้ำเสียงของกั๊งกาญจน์ฟังดูไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก แต่แววตา
ของเธอต่างหากล่ะที่ดูไม่ชอบใจ “รถเต็ม!”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรคะ” ทอดดาวยังคงยิ้มให้ตามมารยาท

“เอาไว้ถ้ายังงี้เราค่อยไปด้วยกันโอกาสหน้านะดาว” ตะวันคายตัดสินใจ
พูดขึ้น เพราะถึงแม้กั๊งกาญจน์ไม่ออกตัวปฏิเสธ เขาก็คงไม่อนุญาตให้ทอดดาวไป
ด้วยอยู่ดี แม้ว่าเขาจะสนใจความสวยของเธอ แต่ถ้าให้เลือกระหว่างผู้หญิงกับ
สมบัติ... เขาเลือกอย่างหลัง

เรื่องอะไรจะเอาเธอไปด้วยให้เป็นตัวหารเล่า!

“พี่ตะวันตกายสบายใจเถอะคะ ดาวยังงี้ก็ได้” หญิงสาวยิ้มให้ชายหนุ่ม

ตรงหน้า ก่อนที่หญิงสาวร่างสูงเพียวจะขัดจังหวะการสนทนาขึ้น

“รีบไปกันเถอะค่ะตะวันฉาย เดี่ยวสายแล้วจะไม่ทันนะคะ”

“พี่ไปก่อนนะ” ตะวันฉายยังคงบอกลาทอดดาวด้วยรอยยิ้มอบอุ่น เพราะ
เรื่องทำตัวสุภาพต่อหน้าคนอื่นนี่เขาถนัดนักละ

“ขอให้เที่ยวสนุกนะคะ” ทอดดาวยิ้มให้พวกของตะวันฉายที่กำลังขึ้นรถ

เมื่อไฟริลคันนั้นเคลื่อนออกจากอุโมงค์ไปแล้ว ทอดดาวจึงเดินเข้าไปหาชายวัย
กลางคนสวมมงโกเลียบริเวณเคาน์เตอร์ด้านในเพื่อขอเช่ารถบ้าง แต่เธอกลับ
ต้องผิดหวัง เมื่อชายคนนั้นบอกว่ารถคันที่ตะวันฉายเข้าไปเป็นคันสุดท้ายของวัน
นี้แล้ว

นักเขียนสาวเดินออกมาจากอุโมงค์อย่างเซ็ง ๆ ก่อนจะถอนหายใจบางเบา
พร้อมกับมองออกไปยังท้องทะเลทรายอันกว้างใหญ่ใต้แสงตะวันเบื้องหน้า

ทำไมเธอถึงอยากไปที่นั่นล่ะ... ณ ที่สุดเส้นขอบฟ้า... มันคือที่ไหน
กันแน่?

คำถามมากมายในหัวทำให้หญิงสาวรู้สึกสับสน เธอรู้สึกราวกับว่าใครสัก
คนกำลังรอคอยเธออยู่ ณ ที่แห่งนั้น ยิ่งมองเท่าไร เธอก็ยิ่งเหมือนถูกมนต์สะกด
ให้อยากไปที่นั่นมากขึ้นทุกที

ทอดดาวก้าวเท้าเข้าไปในทะเลทรายโดยไม่รู้สึกตัว...ก่อนจะเดินลึกเข้าไป
เรื่อย ๆ จนไม่มีใครเห็นแม้แต่เงาของเธออีก

ไม่รู้ว่านานแค่ไหนที่เธอเดินออกมาจากหมู่บ้านกระโจมสีขาว แต่พอ
ทอดดาวหันหลังกลับไปอีกครั้ง... เธอก็เห็นแค่ผืนทรายอันกว้างใต้แสงตะวัน
เท่านั้นเอง